

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Ratio admonendi & consolandi eos, qui se iniustè, & præter Iuris
æquitatem opprimo existimant. iiii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

diligenter instituendi, admonendi, & consolandi, ut salutaribus monitis Christo lucrifiant: ne simul cum corpore anima pereat, pro qua Christus mortuus est. De fontibus primum dicemus. Rom. 14.

Ratio admonendi & consolandi eos, qui se iniuste, & præter Iuris æquitatem opprimi, & supplicio affici existimant: quod fortiter id tolerant.

Pincipio bene instituendi & admonendi sunt, ut CAPVT
IIII.
omnem vindictæ cupiditatem & amaritudinem deponant, ac Deo iusto iudici causam suam committant, I.
qui dixit: Mea est ultio, & ego retribuam eis in tempore. Deut. 32.
Adhæc etiam Dominum Deum pro inimicis ex intimo cordis affectu exorent: ad exemplum Iesu Christi Luc. 23.
D. N. qui pro suis crucifixoribus Deum Patrem rogauit: Pater, inquit, dimitte illis: non enim sciunt quid faciunt. Et S. Stephanus inter lapidum rotatus, positus genibus clamauit voce magna: Domine ne statuas illis hoc peccatum. Act. 7.

Deinde diligenter admonendi sunt, ut cogitent non II.
num non esse, si quis per calumniam ab iniquis opprimatur hominibus. Exempla extant in Scripturis, innocentis Naboth, Susanna, Stephani, Prophetarum & 1. Reg. 21.
Dan. 13.
Act. 6.7.
Apostolorum: cum primis autem Saluatoris nostri Iesu Christi, quo nihil unquam fuit vel erit, ut innocētus, ita afflictus. Proinde eorum exemplo consolandi sunt, ut ea que Deus per malos homines immisit, fortiter & æquo animo tolerant, Deoq; causam, ut dictum est, commendent: statuentes se talem, atq; etiam grauiorem meritos pœnam. Si de innocētia agatur & sanctitate, nonne obstupescere oportebit, dum in mentem venit Ioannem Matc. 6.
Matc. 11.
Bapt. ab Herode decollatū esse: ab impio iustum, ab multis sceleribus contaminato sanctum: virum, quo maior

inter natos mulierum non surrexit: amicum sponsi, praecursorem Domini? Et post multa pericula, & calamitates plurimas, Apostolorum vertex Petrus cruci uniuersis uestigis affixus, Paulus autem capite truncatus est. Alij uero ludibria & uerbera experti, insuper & vincula & carceres: lapidati sunt, secti sunt, tetrati sunt, in occisione gladij mortui sunt: egentes, angustiati, adfecti, quibus dignus non erat mundus. Horum igitur carceres, vincula, ferru, ignis, & id genus alia intolerabilia prorsus tormenta patientiam nos docebunt. Iam Christo Iesu D. N. quid innocentius & incontaminatius? Innocentia eius testimonium ferebat ipse, qui iudicabat eum, Pilatus. Accepta enim aqua, lauit manus coram populo, dicens: Innocens ego sum a sanguine iusti huius. Et Apostolus Petrus ex Esaia dicit: Qui peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius. qui cum malediceretur, non maledicebat: cum pateretur, non comminabatur: tradebat autem iudicanti se iniuste, qui peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum, &c.

Heb. 7. Hic ergo tam sanctus, innocens, impollutus, segregatus a peccatoribus, & excelsior caelis factus, per omne ludibry genus exercitus, tanquam sceleratissimus nebulo, de tribunali ad tribunal, de iudice ad iudicem protrectus, omnia patientissime tulit. Demum multa, eademque indignissima conuitia, opprobria, calumnias, falsaque contra se testimonia perpeffus, uirgis foede laniatus, consputus, alapis casus, spinis coronatus, ab iniquo iudice mortis sententiam suscepit, iudex ipse uiuorum & mortuorum. Quid iam ferre recuset seruus, posteaquam tam indigna perpeffum Dominum cognouit? Si Christus nihil commeritus tantam sustinuit, tamque patienter, ignominiam: tanta, tamque crudelia pertulit supplicia: quid ni eius seruuli, qui subinde in Dominum Deum nostrum

Heb. 11.

Matt. 17.

1. Pet. 2.
Esa. 53.

Hebr. 7.

Act. 10.

strum peccantes, & eius iram in nos provocantes, commeritum toties gehennam, etiam patiamur aliquid: & impositam nobis à Deo libèter feramus crucem? Quam si tum fortè, cum apprehendunt nos mala, non promeruimus: certè aliàs, & quidem multò grauiorem, non semel nobis accersuimus.

Postremo admonendi erunt & consolandi, ut cogitent crucem illam à Deo impositam, indulgētissimi Patris caelestis virgam esse: qua ille clementissimè filiorum peccata castigat, iuxta illud: *Visitabo in virga iniquitates eorum: & in verberibus peccata eorum. Misericordiam autem meam non dispergam ab eo.* Hinc propheta Ieremias virgam primum videt: deinde ollam succensam: demonstrans, quòd non sustinentem virga castigationem, ignis suscipit. Nemo est autem per se innocens coram Deo: qui non in multis se offendisse fateri debeat: ac proinde qua imminent mala, non solum æquanimiter ac patienter ferre, sed & Dei Patris bonitatè celebrare oportet: reputando nimirum, ea qua accidunt, non temerè, neque ad interitum, sed ad correptionem accidere salutarem: sicut Apostolus dicit: *Quod si nosmetipsos diiudicaremus, non utique iudicaremur. Dum iudicamur autem, à Domino corripimur: ut non cum hoc mundo damnemur.* Rectè igitur scripsit quidam: *Discat non murmurare, qui mala patitur: etsi ignorat cur mala patitur, per hoc se iuste pati arbitretur, quia ab illo iudicatur, cuius nunquam iniusta iudicia sunt. Haec de iis, qui in fontes immeritū subeunt supplicii.*

Ratio instituendi & admonendi eos, qui ob scelera sua iusto iudicio plectuntur: & tamen obstinati & indurati pœnitere nolunt.

h s

Eorum

III.

Psal. 88.

Ierem. 1.

Exod. 14.

Iac. 3.

1. Cor. 11.

Isidorus de
summo be-
no, lib. 4.